

hvilken jeg anerkender, at begge ærede Medlemmer have Ret til at sige, at den var den naturlige, hvis da Forholdene heroppe vare noget anderledes, end de virkelig ere, det er den, vi hørte forleden Dag fra min ærede Kollega, der sidder ved Siden af mig (Ahlefeldt-Laurvig). Han udtalte en meget hvas Dom over dansk Politik. Jeg gaar ikke saa vidt, som det ærede Medlem. Jeg mener ikke, at det at være dansk Politiker er ensbetydende med at mangle politisk Forstaaelse, men jeg kan ikke nægte, at der i Virkeligheden klæber mange Skavanker ved dansk Politik. En af disse og en af de værste er det, at vi lidt efter lidt have vænnet os til at tage en hovedsagelig partipolitisk Stilling og ikke en saglig Stilling til Sagerne. Det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds, der jo er gammel Folketingsmand, vil sikkerlig indrømme mig, at hvis han og jeg som Privatmænd talte om denne Sag eller om hvilken som helst anden vigtig Sag og kom til Forstaaelse om den, og jeg saa forelagde denne Forstaaelse uden bindende Aftale mellem os her i Tinget, vilde han have meget vanskeligt ved som Politiker at følge det, han som Privatmand havde givet sit Minde til. Saaledes er nu en Gang Politiken, og den vil vel for det første ikke blive anderledes. Jeg havde forskellige Veje at gaa, enten maatte jeg fremkomme med de Ændringer, som jeg mener bør indføres i det foreliggende Forslag, men hvad vilde det have ført til? Den mindste Afvigelse fra Folketingets Affattelse af Loven vilde øjeblikkelig være bleven hylet ned og betragtet som et Angreb paa det sacrosancte Demokrati. Derved vilde man kun have opnaaet at vanskeliggøre Sagen og at faa dens Afgørelse skudt ud i den fjerne Fremtid. Den anden Vej, jeg kunde gaa, var netop den Vej, som det ærede Medlem ankede over, nemlig den end yderligere paa Skrømt at stille ny Forslag op, Forslag, som kunde bruges til noget i dansk Politik ikke ukendt, nemlig en Handlen, en Slaaen-af-paa, hvad man forud har hævdet som sin Anskuelse. Jeg har heller ikke ønsket at gaa den Vej. Hvad jeg vil, er at afvente Fællesudvalget for at se, om der virkelig i dette er et Ønske om at føre denne Sag igennem, ikke et Ønske om at træne den saaledes, at den vedblivende kan bruges til Agitation. Hvis et saadant Ønske virkelig næres, skal jeg gøre mit til, at Sagen kan blive ført til Ende. Og jeg kan tilføje, at jeg gaar til Fællesudvalget uden nogen som helst Aftale med nogen og med lige

stor Villighed til, forudsat, at en efter mine Begreber forsvarlig Løsning kan naas, at forhandle med alle.

Tolderlund: Overfor det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (C. C. Andersen) vil jeg bemærke, at det ikke er rigtigt, naar han udtalte, at det Lovforslag, som blev vedtaget her i Landstinget den 1. April 1905, indeholdt den Bestemmelse, at den højstbeskattede Femtedel skal udrede Halvdelen af Kommunens Skatter og ikke som nu $\frac{2}{3}$; det er absolut ikke Tilfældet. Naar det ærede Medlem vil læse Flertallets Ændringsforslag om en ny § 10, vil han se, at deri er foreslaaet følgende: „Med Hensyn til Valget deles Antallet af Medlemmerne i 2 Dele, af hvilke den ene Del er en større end den anden. Den større Del vælges af de $\frac{4}{5}$ af de efter § 1 valgberettigede Indvaanere i Købstadkommunen, som i det forud for Valget gaaende Skatteaar have udredet de laveste Beløb i direkte Skat til Kommunen. Den mindre Del vælges af den Femtedel af Kommunens ifølge § 1 valgberettigede Indvaanere, som i det forud for Valget gaaende Skatteaar have udredet de højeste Beløb i direkte Skat til Kommunen.“ Men det siges jo ikke, at denne Femtedel kun skal have udredet Halvdelen af Kommunens Skatter; det er netop godtgjort, at denne Femtedel har i flere Byer udredt $\frac{2}{3}$ til $\frac{3}{4}$ af de kommunale Skatter. Der er i saa Henseende forskellige Oplysninger i Betænkningen af 15. Marts 1905, men da der nu er givet Lejlighed dertil, vil jeg supplere dem, idet jeg i Fjor, i Forventning om, at man, naar Sagen kom i Udvalg, vilde komme nærmere ind derpaa, havde indhentet nærmere Oplysninger. Jeg henvendte mig til 25 forskellige Købstæder i Landet, fra de største til de mindste, og fik fra 23 aldeles tilfredsstillende Oplysninger, hvorimod der for 2 Byers Vedkommende ikke gaves klare Oplysninger, hvorfor de ikke medtoges i Beregningen. Resultatet af disse Oplysninger var, at medens man i 1868 havde Ret til at forudsætte, at den ene Femtedel, som udgjorde Købstadkommunernes højstbeskattede Vælgere, havde udredt de $\frac{2}{3}$ af Kommunens Skatter, er Forholdet i Aarenes Løb blevet aldeles forrykket, og særlig er det blevet stærkt forrykket ved de ny Skatteloves Indførelse. Jeg skal bemærke, at efter de Oplysninger, som jeg modtog, var Forholdet det, at i det sidste Aar før Skattelovens Ikrafttræden var de højstbeskattedes Antal i de 23 Købstæder